

תורת הר שמואל

פרשת חקת - תש"ע כניסת השבת: 7:12 צאת השבת: 8:30 רבנו תם: 9:05

פרפראות הרב משה קליין

"אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול"

אם נמצא אדם מישראל הסוכר שאין בו מום, שהוא כליל השלימות, משמע, שלא עלה עליו עול מלכות שמים, ולכן אינו יודע מה רבים מומיו. (החזה מלובלין)

"ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף ויעש משה נחש נחשת וישמהו על ה-נם" "הנחש לקה על הוצאת דיבה ויפרע ממוציא דיבה" (רש"י) ולכן "וינשכו את העם וימת עם רב מישראל"

הקב"ה אמר למשה לעשות שרף מדוע עשה נחש ולא שרף? מסביר הרמב"ן ששרף הוא שם תואר ונחש הוא שם עצם לשרף.

שרף הסגתה של כל אות אחורה תיצור את המילה קרע הוצאת דיבה גורמת לקרע ואילו נחש הסגתה של כל אות אחורה תיצור את המילה מזר (רפואה) הסגה לאחור = חזרה בתשובה.

רש"י אומר: השרפים נקראים בשם זה "כי שורפים את האדם בארם שיניהם" כה חמורה הוצאת דיבה עד ששורפים בארם המילים. גם מאתיים וחמישים מקימרי הקמורות נשרפו באש. ר"ת של נחשים שרפים נש(ם). (השרף) הנחש היה על נם (כלו - נם) (עמוד) (משכ"א) "והשקית את העדה ואת בעירם"

מכאן אנו למדים שאף על פי שלגבי אכילה הבהמה קודמת לאדם, כמו שדרשו "ונתתי עשב בשרך לבהמתך - ואח"כ ואכלת ושבעת" (דברים י"א) בשתיה האדם קודם. לכן "והשקית את העדה, ואח"כ - "ואת בעירם".

(ספר חסידים)

"זאת התורה אדם כי ימות באהל..." אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות ס"ג). הפירוש הוא שאין התורה מתקיימת אצל התקיפים אלא אצל ענווי רוח במי שממית "עצמו". את כוחו ועוצם ידו. (בספרי חסידים)

"עין ארז ואזוב..."

ארז, מרמז על גבהות הלב, כידוע, ואזוב סימן לשפלות הרוח. כל אדם צריך שיהיה בכיסו האחד - "ואנוכי עפר ואפר" ובכיסו השני - "בשבילי נברא העולם". וחסיד ובר דעת צריך לדעת כיצד להשתמש בכל מידה מהמידות הנ"ל במקומה ובזמנה. (רבי ר' בונם מפשיסחא)

פרשה מפורשת הרב דוד שרעבי

בפרשת השבוע מסופר על המים שיצאו מן הסלע, זו לא הפעם הראשונה אלא גם כשיצאו בני ישראל ממצרים הקב"ה אמר למשה להוציא מים מהצור (סלע קשה) וכך היה מים לבני ישראל, רק הבאר הזה היה בזכותה של מרים הנביאה וכעת שהיא מתה נעלם הבאר וכל בני ישראל צמאו למים! וכעת שוב הקב"ה אמר למשה לדבר אל הסלע כדי שיצאו מים, ומשה רבינו היכה בסלע (ולכן לא נכנס לארץ ישראל)!

כעת נסביר עם הפסוקים:

כתוב בפרשה: **ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם, ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן.**

אחר כך כתוב: **וידבר ה' אל משה לאמר, קח את המטה והקהל את העדה ואתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם, וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו**

פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעירם.

הנה מיד אחרי שמתה מרים כתוב שלא היה מים

מזל טוב ושפע ברכות

למשפחת חברינו היקר הר שמואל שרגא הי"ו

בהנצט בנו בעול המצוות הבהור שלמה שרגא הי"ו

קידוש אחר התפילה

משפט שלמה הרב שלמה כהן

המקרה:

חולצות לבנות דמויות כותנה, וכפתורים דמויי פלסטיק. מר גולד דרש תשלום מלא מראש, והבטיח שהסחורה תהיה מוכנה בעוד שבוע.

סיכום מר פז עם חברה מקומית להובלות בשם מוא צאנז סון ובניו שהם יגיעו לאסוף את הסחורה, וישימו אותה על האוניה לא שדוד. מר פז שילם, ועלה על המטוס הבא לארץ. כעבור חודשיים (זמן ההפלגה משם לפה אם לא פוגשים באיזה שיימת 13 בדרך!) הודיעו

מר פז היה בביקור בסין בחפוש אחר הודמנות עסקית מבריקה. כביה"כנ

המקומי הוא פגש את מר גולד, יהודי מהארץ שעבר לגור במזרח הרחוק והקים שם מפעל שלטענתו מסוגל לייצר כל מוצר שידרוש הלקוח, ככמויות ובאיכות גבוהה וכמובן במחיר מוזל. השניים שוחחו על כל מיני רעיונות, ולבסוף החליט מר פז להזמין אצלו 1,000

לעדה, וזה מפני שהבאר היה בזכות מרים, וכיון שמתה מרים נעלם ואכן כך הביא "התוספות יום טוב" בפירושו למשניות במסכת אבות הבאר, ולכן היה צריך להוציא מים מהסלע.

כעת הבה נתבונן, באיזה דרך יצאו מים מבארה של מרים ואחר כך מן הסלע, האם הנס הגדול היה שכל מקום שהלכו בני ישראל היה חפירה ובור עמוק שמשם הגיע להם מים ממי התהום כמו כל שאר הבארות, רק היה נס שהם לא היו צריכים לחפור באר אלא מאליו היתה חפירה הולכת עמם לכל מקום, או אולי כלל לא היתה חפירה אלא הנס היה שהסלע יצאו ממנו מים בלי שום מקור אלא נס שמים נובעים מסלע אפילו שהוא אינו מחובר כלל לקרקע?

ואם תשאלו מה זה משנה איך היה הנס? העיקר שיצאו מים והיה נס גדול ומה זה משנה אם היתה חפירה עד המי

משפט שלמה - המשך

למר פז שהסחורה הגיעה. הוא שלח

גרמי בלי כוונה להזיק. מ"מ נראה שאם ידע המוכר מהפגם, ומ"מ שלח את הסחורה הווה כוונה להזיק. ואע"פ שבמקרה שלנו, מר גולד טוען שהוא לא ידע מהפגם, נראה ששינוי בצבע מלבן לזרוד מבריק הווה שינוי שהוא היה צריך לדעת ממנו, ואם לא ידע, הווה פשיעה מצידו. ואם הוא עיוור צבעים, עליו להעסיק פועל שאינו, כדי לבדוק את הסחורה. ונראה עוד לומר, שכיון שידע מר גולד שמר פז הוא מהארץ, היה לו להבין שכוונתו הייתה להוליך את הסחורה לארץ, ואינו יכול לטעון שהוא לא ידע, כדי להיפטר מאחריותו לשלם על ההובלה של הסחורה הפגומה. ועיין בנתיבות ס"ק י' המבאר, שאם ידוע למוכר שדרך הסחורה הנמכר הוא להוליכו למקום אחר, הוא כידוע שהלוקח הוא ממקום אחר, ובוודאי יוליכו למקומו, והווה כהודיעו.

ולעניין אחריותו של מר פז לסחורה, מובא שם, שמאותו רגע שהקונה מודיע למוכר שהסחורה פגומה, היא באחריותו של המוכר, ולכן אין לחייב את הקונה על נזק שנגרם ע"י גניבה או אבידה, כי אינו אלא כשומר חנם מאותו רגע, ואינו חייב אא"כ פשע.

ולעניין מניעת רווח, מבואר בש"ך שזה פחות מגרמא בניזקין ואין לחייב עליו אלא אם כן הנזק הוא ממש ברור, ונראה שבמקרה שלנו אינו ברור, ומי אומר שמר פז היה מצליח למכור את כל החולצות? ולכן טענה זו נדחת.

ברור שיש כאן מקח טעות, ולכן כל המקח בטל ועל המוכר להחזיר את כספו של הקונה. אבל לעניין ההוצאות של ההובלה מסין לירושלים, יש לדון כי טענתו של מר גולד היא חזקה, מה זה מעניין את המוכר לאן מוביל הקונה את הסחורה, ואולי היה על הקונה לבדוק לפני שהוציא כאלה הוצאות, שהסחורה שהוא קונה היא שלימה וללא שום פגם.

ומובא בחו"מ סימן רל"ב סעיף כ"א, שרק אם הקונה הודיע למוכר שכוונתו להוליך

את הסחורה למקום פלוני, וכשהגיעה הסחורה התברר שיש פגם, על המוכר לטרוח ולשלם על החזרת הסחורה למקומה. אבל על הוצאות ההולכה אינו חייב כי זה גרמא בניזקין. אבל בהמשך מבואר שזה רק אם המוכר לא ידע מהפגם במקח, אבל אם הוא ידע, צריך לשלם את ההוצאות ההולכה מדין גרמי, ואע"פ שלדעת הרמב"ם, אין

חברת הובלות "אבי יבי" ושות בע"מ להביא את הסחורה למחסן שלו בירושלים. אבל לתדהמת מר פז, כשפתח את הקופסאות, גילה חולצות בצבע וורוד! מיד טלפן מר פז למר גולד להודיע לו על טעותו. מר גולד התנצל על הטעות וביקש שישלח לו את החולצות בחזרה. מר פז סירב, ואמר שהוא מוכן להניח אותם במחסן עד שמר גולד יבוא לקחת ודורש תשלום מלא על האחסון. באותו לילה גנבים פרצו למחסן של מר גולד וגנבו את החולצות הוורודות של מר גולד.

הטענות:

מר פז טוען, שמר גולד צריך להחזיר לו את כל כספו על החולצות, את ההובלה ששלם להביא את החולצות לירושלים, וכן לפצות אותו על הרווח שהיה מרוויח אם היה שולח לו חולצות לבנות כמו שביקש.

מר גולד טוען שאינו צריך לשלם כלום כי בזמן שגנבו את החולצות הם היו באחריותו של מר פז, ועל ההובלה הוא פטור, כי אין זה עניינו באיזו ארץ הלוקחות שלו מובילים את סחורתו, ומצידו מר פז היה יכול למכור את החולצות בסין! ועל מניעת הרווח אין לחייב אותו כי מי אומר שהיה מצליח למכור אותם גם אם היו לבנות.

פסק הדין:

מר גולד צריך להחזיר למר פז את כספו, וכן לפצות אותו על דמי ההובלה ששלם, בין למאז צאנג סון ובניו, ובין לאבי יבי ושות בע"מ, ואין מר פז אחראי על גניבת הסחורה ממחסנו, ואין לחייב את מר גולד על מניעת

תהום או מים חדשים שיוצאים מסלע? העיקר שהיה מים!!

קודם שנשיב נקדים הקדמה קצרה,

כשחופרים באר במדינה מסוימת יש סבירות שיכולים מנהיגי המדינה לטעון שהמים הוא שלהם! כי הבאר יונק מימי התהום של המדינה וממקט את המים שבשאר הבארות שבסביבה הקרובה.

ובך מצינו בפרשת תולדות שחפר יצחק באר בנחל גרר, ובאו רועי גרר ורבו עם רועי יצחק ואמרו שהמים הוא שלהם, וביאר הרמב"ן

שהם טענו כיון שהבאר הוא ליד הנחל אז כל המים שבבאר מגיעים מתוך הנחל ולכן המים הוא שלהם כי הנחל שייך לגרר, אבל רועי יצחק אמרו שאלה המים חיים מי מעיין שבאים ממקום אחר ולכן אין זה מים של גרר.

ורואים שיש כזו טענה שהמים הוא של בעלי

המקום אפילו שאדם חופר בעצמו את הבאר.

ונחזור כעת אחרי הקדמה זו לפרשה שלנו, כתוב בפרשה שלנו שבקשו ישראל ממלך אדם: **נעברה נא בארצך לא נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאול עד אשר נעבר גבולך, ויאמר אליו אדם לא תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך, ויאמרו אליו בני ישראל במסלה נעלה ואם מימין נשתה אני ומקני ונתתי מכרם רק אין דבר ברגלי אעברה.**

באר! מי בורות היה צריך לומר? אלא למדך התורה דרך ארץ שההולך לארץ שאינו שלו ויש בידו צורכו לא יאכל ממה שבידו אלא שלו יהא מונח ויקנה מן החנוני בשביל להנותו.

והביאור, שלימדה אותנו התורה אם אדם הולך לארץ אחרת להתארח שם, אפילו אם יש לו אוכל שלו אל יאכל את האוכל של עצמו אלא כיון שאדם נמצא בארץ אחרת יקנה מהם אוכל בשביל שהם יהנו משהייתו בארצם, ולכן בני ישראל אמרו לא נשתה מי הבאר שיש לנו אלא נקנה ממכם מים, אדם שהולך לארץ אחרת ברור שבגלל הכשרות הוא לוקח איתו אוכל, אבל יש עוד דברים שלא חייב לקנות דוקא בבית אלא טוב לקנות שם בגלל דרך ארץ! ועוד סיבה יש לזה, רש"י מבאר בפסוק אחר שיש עניין שיהודי שהולך לארץ אחרת לא יראה את עצמו עני ומסכן, כי אם הוא מראה את עצמו עני הוא כפוי טובה!! הקב"ה נותן לך פרנסה, אם אתה הולך לארץ אחרת תראה שמוכך לך ושיש לך לקנות מהם סחורה!!

אבל נשים לב שאפשר ללמוד דרך ארץ שאפילו שיש לאדם אוכל הוא צריך לקנות, רק אם היה לבני ישראל מים שלהם ואז התורה באה ומלמדת שאפילו שיש להם מים שלהם, שלא ישתמשו בשלהם אלא הם יקנו מאדם.

אבל אם הבאר של מרים ומי הסלע היו חפירה למי התהום אם כן

כשהם עוברים דרך אדום הם שותים מהמי תהום של אדום, ולכן זה נחשב כאילו שאין להם מים משלהם! ואז אי אפשר ללמוד את ה"דרך ארץ" שאפילו שיש לך מים אל תשתמש בו, כי שם זה נחשב כאילו שלא היה להם מים כלל כי גם הבאר שלהם הוא מים של אדום, ולכאורה יש מכאן ראיה שלא כמו "התוספות יום טוב" אלא אפשר לומר שמי הסלע הם מים חדשים שנובעים מהסלע דרך נס בלא שום מקור של מי תהום, ואז מתיישב יפה שאפילו שהיה לבני ישראל מים שלהם לימדה התורה דרך ארץ שלא ישתמשו בו אלא יקנו מן החנוני של הארץ שלשם הם הלכו.

אבל אחר כך ראיתי פסוק בתהילים ולפי ביאור הפסוק אפשר להבין כאן את העניין היטב, וזכרים שהיו שני בארות, הראשון שבבני ישראל יצאו ממצרים וזה נקרא בארה של מרים, בבארה של מרים כתוב שהקב"ה ציוה את משה "והכית בצור" (תכה את הסלע הקשה ויצאו ממנו מים), ואילו אחרי שמתה מרים כתוב בפעם השניה "ודיברתם אל הסלע" שתדברו אל הסלע ויצאו ממנו מים! זאת אומרת שיש שני חילוקים בין שני הפעמים, החילוק הראשון שבפעם הראשונה כתוב "צור" ובפעם השניה כתוב "סלע", והחילוק השני שבפעם הראשונה כתוב "והכית" ובפעם השניה כתוב "ודיברתם"!!

בעת נראה את הפסוק בתהילים, שם כל הפרק מדבר על הניסים שנעשו לישראל במדבר, ושם כתוב על המים שבני ישראל שתו במדבר, כתוב בפרק ע"ח פסוק ט"ו: "יבקע צירים במדבר וישק כתהמות רבה, ויוצא נזלים מסלע ויורד כנהרות מים", רואים שכתוב "צור" וכתוב גם "סלע", על ה"צור" כתוב "יבקע צורים במדבר וישק כתהמות רבה", ומפורש שבמי הצור הקב"ה השקה את בני ישראל ממי התהום, וכמו שכתב ה"תוספות יום טוב" שרק נברא לבאר הזה "פה" אבל המים הם ממי התהום! ומה שנברא בערב שבת בין

השמשות זה הבאר הזה! ואילו בחלק השני של הפסוק בתהילים כתוב "ויוצא נזלים מסלע ויורד כנהרות מים", זאת אומרת ששם כתוב "סלע" וזה מדבר על הבאר השנייה שהיתה

אחרי שמתה מרים, ושם כתוב "ויורד כנהרות מים"!! זאת אומרת שזה היה מים חדשים ולא מהתהום, אלא כמו נהר זורם שיוצאים מים חדשים מהסלע!! כשבני ישראל ביקשו לעבור באדום היה להם את הבאר השנייה, את הסלע, ולכן מובן שהם לא שתו ממי התהום של אדום! ולכן יפה שלימדה אותנו התורה דרך ארץ, שאם אדם הולך בארץ אחרת ויש לו אוכל שלו, אל יאכל את שלו אלא יקנה מהם!! וכמו שהיה עם בני ישראל, שהיה להם מים שלהם (ולא מי תהום של אדום) ובכל זאת הם אמרו שהם יקנו מאדם מים!!

מראית עין

שאלה: בסעודת ליל שבת לאחר אכילת בשר, האם מותר להגיש גלידה פרווה?

הקדמה למראות עין: תנן במשניות שקלים פ"ג מ"ב "אדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר והייתם נקיים מה' ומישראל, ואומר ומצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם". ראינו שאסור לעשות מעשה שהרואים יחשדוהו שהוא עובר על איסור, אף אם באמת אין שום איסור במעשיו. שלא בלבד שצריך להיות מעשיו באמת נקיים לפני הקב"ה, אלא צריך להיות שגם לבני אדם לא יהיה שום חשד במעשיו. [היסוד של "מראות עין" אינו כדי שלא יבוא אנשים ללמוד ממעשיו, אלא להיפך הוא, שהאנשים יודעים שמעשה כזה

אסור לעשות ולא ילמדו ממנו כלל, רק יחשדוהו שהוא בעל עבירה. ואדם צריך למנוע מעשיית מעשה שיבוא בני אדם לחשדוהו שהוא עובר על איסור, שחייב אדם להיות נקי גם בעיני אדם.]. ושייך דין מראות עין בין במעשה שיחשדוהו שהוא עובר באיסור דאורייתא בין במעשה שיחשדוהו שהוא עובר באיסור דרבנן^(א).

שצריך להיות נקי בבני אדם שלא יחשדוהו שהוא עובר אפילו באיסור דרבנן. **חדרי חדרים:** ע' בגמ' שבת אמר רב יהודה אמר רב כל מקום שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחדרי חדרים אסור. ראינו שגזרו חז"ל אפילו במקום שאין אף-אחד רואין מעשיו, מ"מ אסור לעשות מעשה שאילו היה בפרהסיא הם יחשדוהו. וכן פסק בש"ע ס' שא סמ"ה. וע' בתוס' וברא"ש שסברו שדין זה שאסור

לעשות אפילו בחדרי חדרים, היינו דווקא במעשה שאילו היה בפרהסיא היה יחשדוהו שעבר על איסור דאורייתא. אבל במעשה שאין יחשדוהו אלא שעבר על איסור דרבנן, כזה מותר לעשות בחדרי חדרים. שלא החמירו כל כך לאסור בחדרי חדרים במעשה שאפילו בפרהסיא לא יחשדוהו אלא שעבר על איסור דרבנן. וכן פסק המ"ב בס' שא סקס"ה.

בפני בני ביתו: העושה מעשה בפני בני ביתו, נחשב כעושה מעשה בחדרי חדרים^(ב). ולכן יש להקל בחשד של איסור דרבנן. שסברת הקולא של חדרי חדרים (במעשה של חשד דרבנן) הוא מפני שהעושה עצמו יודע האמיתית של מעשיו, ואין כאן רואין לחשוד אותו. ולכן ה"ה בני ביתו שהם יודעים האמיתית של מעשיו, ולא יבוא לחשוד אותו.

חלב פרווה: ע' בש"ע יו"ד ס' פז ס"ד שכתב שאין לבשל בשר בחלב אשה, משום מראות עין שיחשדוהו שהחלב הוא חלב בהמה. ולפ"ז לכאורה הוא הדין בכל חלב פרווה שאין לבשל בשר בתוכה. וכיון שאסור לבשל בשר בחלב מדאורייתא, נמצא שאסור לבשל בשר בחלב פרווה אפילו בחדרי חדרים. אבל אם אינו אוכל בשר בחלב ביחד, אלא רק רוצה לאכול חלב לאחר בשר, אין זה אסור אלא מדרבנן^(ג). ולכן לכאורה אין בעיה כלל בהגשת גלידה פרווה בביתו. שהא אף אם יחשדוהו שהוא אוכל חלב אחר בשר, אין איסור אכילת חלב אחר בשר אלא מדרבנן, ולכן מותר הוא בחדרי חדרים. אבל עדיין צריך לבאר, בסעודה גדולה שיש הרבה אנשים, כגון בסעודת שבע ברכות וכדומה, האם אמת הוא שאין להגיש גלידה מחמת הרואים שיחשדוהו שהוא חלבי?

מעשה ששכיח לעשות בהיתרא: מסתברא, שהדין של "מראות עין" שייך דווקא במעשה שבדרך כלל פעולה כזה הוא מעשה של איסור. שכיון שבדרך כלל איש שעשה פעולה כזה הוא באמת עושה מעשה איסור, לכן הרואין איש אחרת שעשה אותה פעולה יחשדוהו שהוא עבר על איסור אף אם באמת הוא אינו עושה שום איסור^(ד). אבל אם עושה פעולה, שפעולה כזה פעמים עשוי באיסור ופעמים עשוי בהיתר, למה לנו לחשדוהו שהוא עושה באיסור? מסתברא שאין שייך מראית עין בדבר ששכיח היתרא, שלמה לנו לחשדוהו, הא שפיר גם שכיח שמעשיו היה היתר. כן דעת הכרתי ופלתי^(ה). וכן ע' באגר"מ או"ח ח"א סצ"ו שכתב וז"ל "איסור מראית העין הוא רק בדבר שנעשה זה ברוב הפעמים באופן האסור והוא עושה זה באופן המותר אסרו מפני מראית העין".

מראות עין לענין בשר וחלב בזמנינו: לכן בזמן הזה שיש המון מאכלים הנעשים מסויה, שנראין כבשר או נראין כחלב, והכל יודעים שיש סוגים אלו בשוק, לכן י"ל שאין שייך לחשוד אותו שהוא עובר באיסור בשר בחלב, משום שמאוד שכיח שזהו פרווה, ולמה לנו לחשוד אותו^(ו). ולכן כמעט אין שייך איסור מראות עין בשום ענין בשר בחלב בזמנינו אא"כ הוא באופן שנראה לכל כבשר אמיתי וחלב אמיתי.

(א) ש"ך יו"ד ס' פז סק"ו ע"ש. (ב) ע' רמ"א או"ח ס' רמג ס"ב ומ"ז שם ומג"א ס' רמד סק"ו, ובבב"ל ס' שא סמ"ה סד"ה בחדרי חדרים, ובפתחי תשובה יו"ד ס' פז סק"י בשם הנחל"צ. (ג) יו"ד ס' פט ס"א. (ד) ואף אם יהיה חיוב לדין לכף זכות, מ"מ אין לעשות מעשיו שרגיל אנשים לחשדוהו. (ה) ע' בספר בדי

השלחן יו"ד ס' פז סקמ"ח ובביאורים שם. (ו) רק אם הגלידה טעים מאוד חושדים אותו שהוא טועה והגשיה חלבי, וכמעט ידועות.

שיעור לנשים

ה"ה ויתנשטיין תחי'

תמסור משבת הבאה שיעור לנשים
בענין פרשת השבוע — פרטים יבואו

שבת

שחרית: 8:15

תהלים בנים: 12:00

על ידי משפחת זכאי - בבית הכנסת

תהלים בנות: 1:15

על ידי משפחת נחמני - בביתם

שיעור בהלכות שבת: 5:45

הרב דוד שרעבי

מנחה: 6:30

חול

שחרית: 6:15

מנחה: 20 דקות לפני השקיעה

דף יומי: 20:15

הרב יצחק אלקיים

כולל ערב: 20:15

ערבית: 21:15

כולל ערב ממשיך עד: 22:00